

tivedtægterne og i straffeloven. Ifølge normalpolitivedtægtens § 10, stk. 3., er det forbudt i huse at aflevere skrifter og billeder af anstødeligt indhold til andre end beboere, der har givet udtrykkelig bestilling herpå. Der er altså en beskyttelse mod at modtage sådanne billeder og skrifter i sit hjem, hvis man ikke selv har bedt om det.

Efter politivedtægtens § 12, stk. 1., må ombæring udstilling, forhandling og uddeling af anstødelige skrifter og billeder endvidere ikke finde sted på eller ud til veje eller andre steder, hvortil der er almindelig adgang. Bestemmelsen har formentlig med tiden tabt noget af sin betydning, men må dog fortsat antages at give beskyttelse mod at blive konfronteret med billeder og skrifter af den værste karakter uden for hjemmet. Det vender jeg tilbage til senere.

Efter omstændighederne vil udbredelse af pornografisk materiale i grovere tilfælde endvidere kunne udløse et ansvar efter straffelovens § 232, der omhandler den, som ved uterligt forhold krænker blufærdigheden eller giver anledning til offentlig forargelse. Straffelovens § 234, stk. 1, indeholder herudover fortsat et udtrykkeligt forbud mod salg af utugtige billeder eller genstande til personer under 16 år.

Endelig vil jeg ikke mindst nævne de særlige straffebestemmelser vedrørende børnepornografi, der jo imidlertid ikke som sådan er temaet for denne aktuelle forespørgsel, vi har her i Tinget i dag.

De omtalte bestemmelser i politivedtægten og i straffeloven baserer sig alle på en vurdering af, om de billeder eller skrifter m.v., der er tale om, kan karakteriseres som anstødelige, utugtige eller uterlige, sådan som det er beskrevet i de enkelte bestemmelser. Der er tale om begreber – såkaldte retlige standarder – hvis nærmere indhold fastlægges af domstolene gennem retspraksis, og som kan ændre indhold i takt med, at samfundets almindelige normer flytter sig. Hvad der var anstødeligt eller utugtigt for 20 år eller 50 år siden, er således ikke det samme som i dag.

Min besvarelse af 13. august 1999 af det spørgsmål, som hr. Frank Dahlgaard tidligere har stillet, spørgsmål nr. S 2552, indeholder en nærmere beskrivelse af disse retlige standarder, således som de er beskrevet i den juridiske litteratur.

Ved vurdering af, om et skrift eller et billede efter politivedtægtens bestemmelse kan anses for at være af anstødelig karakter, vil der bl.a.

skulle lægges vægt på, hvilken plads beskrivelsen af kønsorganer eller kønsakten indtager, og om der indgår sadistiske, sodomistiske eller lignende elementer i beskrivelsen.

Der er i besvarelsen af spørgsmålet omtalt en sag fra 1982, hvor Vestre Landsret tog stilling til anvendelsen af politivedtægtens § 12, stk. 1, i et tilfælde, hvor der i vinduet i en pornofilm bl.a. var udstillet sex- og pornoblade samt atrapper af kvindelige og mandlige kønsorganer. Sagen endte med en frifindelse for overtrædelse af politivedtægtens § 12, idet landsretten ikke fandt, at udstillingen var anstødelig. Landsretten lagde i dommen vægt på den liberalisering, der havde fundet sted vedrørende seksuelle spørgsmål.

Tilsvarende vil nøgenbilleder og samlejesener i almindelighed næppe i dag være omfattet af de retlige standarder i straffesanktionernes bestemmelser, medmindre der er tale om f.eks. billeder af sadistisk indhold eller billeder af pervertiteter.

I en udtalelse, som Justitsministeriet til brug for besvarelsen af spørgsmålet dengang indhentede fra Rigsadvokaten, og som er refereret i besvarelsen, anfører Rigsadvokaten således også, at der i dag må antages at være forholdsvis vide rammer med hensyn til udstilling af pornografisk materiale.

Man kan naturligvis have forskellige meninger om den udvikling, der har fundet sted i vores samfund. Der har også på dette område været en almindelig forandring i samfundets normer, og den flytter samtidig på den beskrevne måde grænser for, hvad der er strafbart. Man kan naturligvis også have den mening, at vi skal forsøge at skruer tiden tilbage ved at indføre nogle generelle og absolutte forbud på området.

Efter min opfattelse er det imidlertid naturligt, og det er det eneste rigtige, at vi på dette område som på mange andre har et strafferetligt værn, som baserer sig på og følger de normer og den udvikling, der er i samfundet.

Jeg tilkendegav derfor også i min besvarelse af det tidligere skriftligt stillede spørgsmål fra hr. Frank Dahlgaard, at jeg var enig og fortsat er enig med Rigsadvokaten i, at der ikke er behov for at ændre denne retstilstand. Det er som sagt fortsat min opfattelse.

Jeg vil dog samtidig understrege, at jeg er helt enig med hr. Frank Dahlgaard i, at der skal være et strafferetligt værn.

Jeg vil derfor også gerne understrege, at vi gennem politivedtægtens og straffelovens be-